

ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

ΠΩΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ Η ΓΗ ΑΠ' ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ένα πρόχειρο ταξιδάκι στην «ἀργυράν πανσόληνον». Ρομάτζα, αλλά κ' κρύο. Ίδου ή γή !... Φιλάρσκη και καριμακτώ σαν ύποψηφια μίς Εθρώπη. Τά στριφυριματά της. Πώς φαίνεται άπ' τό φεγγάρι. Μεγαλοπρεπής και πρασινοφορμένη. Τα στίγματα και ή κηλίδες. Ή Μεσόγειος και ή Άτλαντικές. Ή άφανής, πτωχή Έλλάδα μας. Ή γή συννεφιασμένη. Ή γή ήλιόλουστη. Ή γή ύπό καταγιάδας και θυέλλας. Οί κάτοικοι της σελήνης περί τών κατοίκων της γής κτλ.

ΝΑΓΝΩΣΤΑ, έρχεσαι νά κάνουμε ένα ταξιδάκι... Έρχεσαι ν' άνεβούμε στό... φεγγάρι !... Μή τρομάξεις: γιά τό Θεό !... Θα σ' άνεβάσουμε στην «ἀργυράν πανσόληνον» —όπως την άποκαλούν οί ποιηταί — και θα σέ κατεβάσουμε, χωρίς νά πάθεις τίποτε. Ούτε ή μύση σου δέν θ' άνοιξη...

Λοιπόν ;... Τό άποφασίζεις ;... Έμπρός τότε... Κλείσε τά μάτια σου... Άνοιξέ τά πάλιν... Έφράσαμε !...

Κύτταξε τί ώραιές τοποθεσίες γύρω ! Και τί σιωπή !... Και τί κρύο !... Άς καθήσουμε πάνω σ' αυτόν τό βράχο, άς κλώσουμε τό γακά μας κ' άς άπολαύσουμε

τό θέαμα π' άπλώνεται γύρω μας.

Γιά κύτταξε εκεί κάτω, μέσα στό θαμνογάλανο χάος του άπειρού ; Θεέ μου, ποιά εινε τό τεράστιο εκείνο άστέρι, πού φαίνεται δώδεκα φορές μεγαλύτερο άπ' τόν ήλιο ; Κύτταξε... Κύτταξε... Άόμπει και φεγγολόβαι δεκαπέντε φορές πού πολύ κ' άπό αυτό τό ίδιο τό φεγγάρι, όταν τό βλέπουμε άπ' τό Ζάππειο, τίς φεγγαρόλουστες γύγτες ! Τί μεγαλοπρεπές άστέρι άλίθηται ! Και πώς στέκει έντελώς άκίνητο ! Μά πού εινε επί τέλους ; Πώς τό λένε ;... Ά !... γιά στάσου...στάσου ! Τό γνώρισα. Ναί, ναι, αυτό εινε. Εινε ή γή, σύνηθρό μου ! Ή προσφιλής μας, ή γηραιά, ή άμαρτωλή γή ! Εινε ό τόπος πού κατοικούμε. Ό τόπος πού γεννηθήκαμε. Τό πάτριον έδαφος, όπως λένε και οι ρητόρες τίς 25ης Μαρτίου !...

Ά, τήν άθλιαν !... Κύτταξε τήν τί φανταστική πού εινε ! Όλο λουσο και μεγαλειό ! Ντυμένη στό πράσινο... Τί ελτες ; Γιατί φαίνεται, λέει, έτσι πράσινη ; Τό χρώμα αυτό της τό δίνουν οι μεγάλοι ώκεανοί της, τ' άπέρατα άσθη της Άμερικης και οι σπαρτοφύτοι άγχοί της...

Άλλά γιά στάσου... Κύτταξε ! Είδες τί φιλάρσκη πού εινε ή άφιλιότη ! Γυρίζε άργά-αργά και καριματώ γύρω άπ' τόν άξονά της,σάν ύποψηφία μίς Εθρώπη, σέ διαγωνισμό κάλωνής, έπιδεικνύουσα όλες της τίς εμορφίες. Βλέθ τήν τσαχπία ! Μιά γυροβολιά σέ κάθε εικοσιτέσσερες ώρες ! Μά εινε μεγαλειό !... Άξίζει νά χάσουμε ένα εικοσιτετράωρο γιά νά τήν άπολαύσουμε...

λόσοφος τό δρόμο του.

Ό Κίτσιος ήταν θερμός στά αισθήματά του πρós τους άνθρώπους. Άγαπώθηκε τόσο ζηλότυπα έναν άνθρωπιστιστή, ώστε όταν έβλεπε κανένα νά βαδίζει κοντά του, έτρεχε νά τόν διώξει μέ τά κέρατά του. Άντιθέτως ό Κίτσιος δέν εχώνευε ένα λογία πού τόν ελεεί δειρεί γιατί του έπαγε κάποτε τό περιεχόμενο της καρβιάνας του ! Ό μνηστικός τράγος του τό φύλαγε σάν... γαμψήλα γιά χρόνια, και όμα τόν έβλεπε, έτρεχε νά τόν κοιτουλήση !

Μιά μέρα, ό Κίτσιος ελδε σ' ένα παράθυρο τών Παρατηρημάτων ένα άμπεχονο. Ένθουσιασμένος τότε και πήδησε ψηλά νά τό άρπάξει. Μά όχι μόνο άπέτυχε, αλλά και δυό άπ' τά πόδια του μπήκαν σέ δυό σακκίδια πού κρεμόνταν εκεί. Ό δυστυχισμένος Κίτσιος έμεινε έτσι μετρώσος, κρεμαμένος, σέ γελοιοθεωτήτή θεού. Έν τούτους, δέν νά έλασε. Γρήγο γρήγορα νά σκονιά τόν σακκιδίων, έλευθερώνει τά πόδια του και βρισκείται πάλι στό έδαφος !...

Καρμιά φορά όμως δέν τόν άφέλθεισε ή έξυπνάδα του. Κάποτε έχασε τί μοίρη του σέ μία χώρα, γιά νά φάη λαίμαργα τή φασουλάδα, άλλά όταν θέλησε νά βγάλή τό κεφάλι του, δέν τό κτώρθωσε, μέ όλες τίς προσπάθειες πού έκανε. Στο τέλος, άπελπισμένος, παρουσιάστηκε στους φίλους του μέ τό άλλόκοτο εκείνο κρόνον στό κεφάλι, βελώνοντας παραπονετικά. Και οι φίλοι του, άφου γέλασαν, τόν άπήλλαξαν άπό τή χώρα.

Μιά φορά ό Συνταγματάχης δέν έβλεπε τόν Τράγο του Συντάγματος και άνησύχησε. Καλέ τό θαλαμάραχ και τόν έρωτά :

— Πού είν' ό Κίτσιος ;

Και ίδου ή άπάντησις του θαλαμάραχου :

— Σά γόρσις, κ. Συνταγματάχης, άπ' τή σκοπεβολή, έαπλώθηκε χάμου άποσταμένος. Τότες πάρασο ό κύρι ύπολοχαγός μέ τόν κύρι άντιπολοχαγό και εινε γελώντας : — Ό Κίτσιος σήμερα εινε σέ κακά χάλια. Πρέπει νά φέρουμε γατρό ! Ό Κίτσιος τότες τινάζε-ται μέ μιάς άπάνου, άκούει μία σάλλαγια νά βαράη σέναξι, τρέχει και πάει πορεία μέ τό δεύτερο λόγο !...

Ό Κίτσιος άπέθανε σά Παρατηρητικό, «επιφής ήμερών», έκιδεύθη μέ στρατιωτικές τιμές και στόν τάφο του έβράσαν πλάκα μέ άναμνηστική έπιγραφή.

Ίδές τώρα... Ή πράσινη φορεσιά της γέμισε άσπρες, γκριζές και κίτρινες πούλιες. Μά τί χρωματιστά στίγματα εινε πάλι αυτά ; Ά, καταλαβαίνο. Εινε οι πόλοι, ή ήπειρο,εινε ή άμυδαίες έρημιές της Λιβύης. Κύτταξε τώρα εκεί κοντά στή Λιβύη άκριβώς, μία γαλαξοπράσινη κηλίδα γεμάτη μικρά γκριζά στίγματα. Έξερεις τί εινε ή κηλίδα αυτή ; Εινε ή γαλιανή Μεσόγειος και τά στίγματα τά νησιά της. Άχ ! άν είχαμε αυτή τή στιγμή ένα καλό τηλεσκόπιο θα διακρίναμε καλά και τήν πολυαγαπημένη μας τήν Έλλάδα.Ουτέ ως κόκκος άμμου δέν φαίνεται, ή φτωχή, πάνω στην κολοκύθα πού λέγεται υδρογόειος σφαίρα...

Μά άς μη χάνουμε καιρό. Ή γή δέν ένοιεί νά περιμένη. Νάτην τώρα γύρισο πού πλάγια κ' άλλαξε δυι. Μιά τεραστία βαθυπράσινη κηλίδα τή σκεπάζει, όλόκληρη σχεδόν, άπ' τήν πλευρά αυτή. Εινε ό τρομερός, ό άπέραντος Άτλαντικός. Μά κ' αυτός χάνεται σέ λίγο. Γυρίζε-τε γρήγορα ή γή γύρω άπ' τόν άξονά της.Και νά ή γκριζόλευκες πεδιάδες της Άσίας πρós τό βορρά, νά νά νησιά της Αύστραλιας στό νότο, καταπράσινα,σάν σμαράγδια...

Ί ά έξαψα δια χάνουναί άπ' τά μάτια μας. Τί συμβαίνει, Θεέ μου ! Χάθησαν και ή λευκές κηλίδες τών πόλων, κ' ή γκριζές έρημιές της Άφρικης και ή γαλιανές κηλίδες της θαλάσσης πού μοιάζαν μέ σταζίες μελάνης και τών άπέραντων δασών τά πράσινα στίγματα... Ή γή τώρα μοιάζει μέ τεραστία μυζήθρα ! Σάν νά τή βούτηδες στό γάλα έπίσης ένα γαλακτώδες λευκό χρώμα και φεγγολόβαι παράξενα, σάν γλόβους ηλεκτρικού !... Έξερεις τί συμβαίνει λοιπόν ; Άπλούστατα έννιέντριμας εκεί κάτω. Άραιά σύννεφα περιβάλλουν τώρα τήν υδρογόειο σφαίρα και τής δίνουν τήν παρξέννη αυτήν δυι.

Κύτταξε πάλι τώρα ! Τά σύννεφα έφυγαν. Έορβος ή θαμκόλευκη φεγγροβλή. Ή γή άλλαξε πάλιν δυι. Ά, τώρα πάλι εινε δνειρωδός ώρα. Μοιάζει μ' ένα τεραστίο σμαράγδι πού σκορπάζει γύρω του θαμρωτική λάμψη. Τί μαγευτικό θέαμα ! Άλλά γιατί συμβαίνει αυτό ; Τό είπαμε, έφυγαν τά σύννεφα πούχαν σκεπάζει τή γή και τό φως του ήλιου πού άπορροφάται άνεμπόδιστα από τίς πεδιάδες και τίς θαλάσσης της, τήν κάνει νά φαίνεται σάν νάσαι κροιστάλλινη, σάν νάσαι διαφανής...

Άπολαμβάνουμε άχώραστα τό ύπέροχο αυτό θέαμα. Μά έξαψα ή γή άλλαξε πάλιν δυι. Κύτταξε πώς άγρίεψε ! Πώς έγινε φοβερή και τρομερή ! Τί σκοτεινή και θολή πού εινε ! Μά τί συμβαίνει ; Άπλούστατα τήν δέχνουν καταγιάδες και τρικυμίες, χαλάζια και χόνια...

Τί θα λένε όμως άραγε οι κάτοικοι της Σελήνης, άν θάβουν κάτοικοι στό φεγγάρι, τί θα λένε γιά τή γήκαι πώς θα τήν φαντάζονται ; Άσφαλός θα πέρουν όρκο, πώς εινε άδύνατον νά ύπαρξη ζωή στό άστέρι αυτό τό τόσο παράξενο, τό άλλόκοτο και θεοπαλάβο. Και θάχουν δικιο ό κ. κ. Σεληνίται. Μπορεί νά ύπάρξει ζωή σ' ένα άστέρι πού στριφυριματά διαρκώς σάν σφούρα, πού άλλαζει χίλιες φορές τήν ώρα δυι, κ' άλλοτε λάμπει σάν πολύτιμο πετράδι κ' άλλοτε σκοτεινιάζει σάν κόλασι ;

Και όμως... Ύπαρχει ζωή στή γή και ζωή ώρα και εσχάριστη μάλαστα. Άς σπεισώμεσ λοιπόν νά γυρίσουμε πάλι στό άστρο μας. Σπαγαμάμας έδω πάνω τώτες ώρες ! Και δέν είδαμε ουτε ένα Σεληνίτη. Ίσως νά βρισκονται... σά χαράφια τους ! Θα κλιερισθόν τό πεπόνιο τους αυτές τίς ώρες.Γιατί,όπως έγραψαν άλλοτε κάποιος ευσεβής και εφράνταστος καλόγερος, και άνθρώποι ζούν στό φεγγάρι και πεπονιφτείτες ύπάρχουν !...

ΧΑΡΗΣ

ΠΟΤΕ ΠΑΥΟΥΝ ΟΙ ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΚΑ'Υ'ΜΟΙ

Εινε γνωστό ότι ή Νινών δέ Λανκλό ήταν ερασιώδης ώραία και σέ προχωρημένη άκόμη ηλικία. Μιά μέρα μπήκε στό μπουνοτάχ της κλεινογτας και ύδρορομένη μία κυρία της αθλής σασάφια επών άπάνου - κάτω και έξομολογήθηκε στην πενηνκροτούτά Νινών τούς έρωτικούς της καύμοσ.

— Πότε θα πάψη, άραγε, ό έρωσ νά μέ βασανίζει ; ξερώνω στο τέλος ή γηραιά αθλίχη.

Ή Νινών, πού μ' όλα τής τά πενήντα χρόνια δέν εινε πάνω νά έρωτεύεται, τής άποκριθήκε :

— Άγαπητό μου παιδί, πρέπει γι' αυτό τό πράγμα νά ρωτήσης μία πού ήλικιωμένη άπό μένα !...

